

Karen Rose

Genoeg gezegd

De Fontein

Proloog

Redding, Californië. Dertien jaar eerder. Dinsdag 22 mei, 04.30 uur

Ze ging dood. Rhoda wist het zeker. Geen schijn van kans dat Broeder DJ haar terug zou brengen naar Eden, en zelfs als hij dat zou doen, dan zou het resultaat hetzelfde zijn. Ze wilde niet teruggaan. Nooit.

Ze vervloekte de dag dat ze voor het eerst in de laadbak van deze pick-up was geklommen, al die jaren geleden. Hoeveel? Ze moest haar best doen om het zich te herinneren. De vader van DJ, Waylon, had achter het stuur gezeten die avond dat ze haar kinderen op schoot had genomen en hun had beloofd dat alles goed zou komen. Dat ze naar een nieuw huis gingen waar alles geweldig zou zijn en waar ze speelgoed en eten zouden hebben en een warm bed om in te slapen.

Hoe stom was ik? Naïef en stom.

Mercy was nog maar een jaar oud geweest, dus ze wist niets van die angstige tijd ervoor toen ze niet altijd te eten hadden omdat Rhoda een avond ervoor niet genoeg klanten had gehad. Maar Gideon had haar thuis zien komen van de straten van San Francisco met blauwe plekken in haar gezicht en geen ontbijt voor hen omdat een klant had geweigerd te betalen. Toen ze haar zoon een beter leven beloofde, had hij haar geloofd en was graag – gretig – in de laadbak gestapt van de pick-up die hen naar het paradijs zou brengen. Naar Eden.

Naar Eden. Ze wilde spugen, maar haar mond was te droog. Eden was geen paradijs geweest. Het was de hel.

Gideon was toen nog maar vijf jaar en zo mooi en slim. Wijs voor zijn leeftijd. *Mijn prachtige jongen.* Hij zou nu zeventien zijn. Aardig op weg om een man te worden. Dat hoopte ze. Daar bad ze voor.

Gideon. Mijn prachtige zoon. Ze zou hem in dit leven nooit meer zien. Ze hoopte dat het goed met hem ging, dat hij had overleefd. Ze vervloekte zichzelf al vier jaar lang nog elke nacht omdat ze hem op zijn dertiende verjaardag gewond en misschien wel stervende had achtergelaten. Ze had

toegekeken hoe Waylon zijn bewegingloze lichaam achter een vuilcontainer dumpte. Ze had geprobeerd nog een laatste glimp op te vangen van haar zoon terwijl Waylon haar handen op de rug bond, haar gezicht op de vloer van de laadbak duwde, zijn betaling nam voor Gideons ontsnapping uit Eden en haar kapot en bloedend had laten liggen... Dat was de ergste dag uit haar leven geweest.

Tot ze voor een derde keer in de laadbak van zijn pick-up was geklommen, met haar dochter in haar armen. Dit keer werd die bestuurd door de zoon van Waylon, DJ, die hem had geërfd toen Waylon stierf. DJ's prijs voor de rit bij Eden vandaan was dezelfde als toen Waylon haar met de gewonde Gideon in haar armen geklemd naar ditzelfde busstation had gebracht.

En hoewel ze beide keren met een andere man getrouwd was geweest, had ze ingestemd. Ze had vóór Eden haar lichaam voor heel wat minder verkocht. Wat betekende eten en onderdak wanneer het leven van je kinderen gevaar liep? Niets. Dus had ze zonder klagen betaald.

De dag dat ze Gideon had weten weg te krijgen, had Broeder Waylon haar teruggebracht naar Eden om haar voor haar misdaden te laten boeten. Ze had het misselijkmakende gevoel dat het vandaag met DJ niet net zo zou verlopen.

Ze keek omlaag naar het rillende lichaam dat ze te stevig vasthield. Mercy stond in brand. Edens genezeres was niet in staat geweest te helpen, maar dat was geen al te grote verrassing. Zuster Coleen behandelde verkoudheden en lichte verwondingen.

Mercy had een ontsteking. Het was ernstig. Heel ernstig. Zo gevorderd dat het al aan de geur viel waar te nemen. Coleen had gewoon niet de capaciteit om dergelijke dingen aan te kunnen.

Dat was de reden dat Rhoda deze drastische stap had ondernomen. De reden dat ze haar eigen leven in ruil gaf om Mercy eruit te krijgen. Haar weg te krijgen. Hopelijk in veiligheid te brengen, al was het overall beter dan de plek die ze hadden verlaten.

Eden. Rhoda onderdrukte wat een bittere lach zou zijn geworden. Ze zou de dood omarmen als dat kleine lichaam dat ze vasthield er niet was geweest. Ze streek liefdevol een lok donker haar van Mercy's bezwete voorhoofd. *Wat had ik je graag willen zien opgroeien.*

Al was Mercy al volwassen. Ze was bijna een jaar geleden twaalf geworden. Rhoda kon zich nog herinneren dat zij twaalf werd. Herinnerde zich dat ze spelletjes speelde met haar vriendinnen. Mercy's verjaardag had daar in niets op geleken.

Mercy's verjaardag was vol tranen en pijn geweest. En angst. Zo veel angst. *Het is allemaal mijn schuld. Ik stemde ermee in om naar Eden te gaan. Om blindelings mijn kinderen mee te nemen. Ik geloofde een vreemde.* Hij had haar eten en onderdak beloofd en een veilige plek om haar kinderen groot te brengen. En Rhoda had hem geloofd en haar kinderen betaalden de prijs voor haar domheid.

'Het spijt me zo,' fluisterde Rhoda. 'Het spijt me zo heel erg.'

Mercy's oogleden knipperden en haar wimpers onthulden heldergroene ogen die zo op die van haar broer leken. 'Mama?' Haar gemompel klonk schor en hard. 'Het doet pijn.'

'Ik weet het, schat. Het gaat gauw over.' Rhoda had geen idee of dat waar was of niet. Maar de woorden leken haar dierbare dochter, die haar ogen weer dichtdeed, te troosten. Hopelijk was ze in slaap gevallen.

Of bewusteloos geraakt.

Rhoda hoopte eerlijk gezegd dat het laatste het geval was. Ze hoopte dat Mercy niet had gemerkt dat DJ Belmont de pick-up had stilgezet toen ze een uur onderweg waren en opnieuw een uur daarna. En nog een uur later om zijn betaling van Rhoda's lichaam in ontvangst te nemen.

Ze waren er bijna. Bijna bij de bushalte waar ze Gideon vier jaar eerder had achtergelaten. Ze boog zich voorover om in Mercy's oor te fluisteren. 'Mercy, schat, ben je wakker?' Mercy's kin ging in een stille knik omlaag. 'Je moet goed naar me luisteren. Dit is belangrijk. Zoek Gideon. Hij zal je helpen.'

Mercy sperde haar ogen open. Ze was duidelijk geschokt. 'Dat kan hij niet. Hij is dood.'

'Nee, schat. Dat is hij niet.' *Laat dat alsjeblieft waar zijn.* 'Hij is ontsnapt. Ik heb hem die nacht weggesmokkeld, net zoals ik jou nu weg laat gaan. Hij leeft nog en je moet hem vinden.'

Emoties flikkerden in de groene ogen van haar dochter. 'Hij leeft nog? Maar je zei—'

'Ik weet wat ik heb gezegd,' siste Rhoda, die was voorbereid op Mercy's ongeloof. *Ik heb de rol van treurende moeder te goed gespeeld.* Behalve dat ze niet had getreurd om zijn dood. Ze had getreurd om het feit dat haar handelingen haar beide kinderen in gevaar hadden gebracht. Ze had getreurd omdat ze hem alleen had achtergelaten, hier, bij deze bushalte, waar hij had gebloed en geleden. 'Maar je moet me nu geloven. Hij leeft. En hij zal je helpen. Vind hem, Mercy.'

Mercy's neusgaten sperden zich open en haar ogen werden spleetjes van woede. 'Nee.'

Rhoda knipperde met haar ogen, verbijsterd door het gif dat ze in de stem van haar dochter hoorde. ‘Wat? Waarom niet?’

‘Hij is egoïstisch en ik wil hem nooit meer zien. Hij is ontsnapt. Hij lééfde. Terwijl wij...’ Er verschenen tranen in Mercy’s ogen. ‘Wij léden, mama. We hebben geleden omdat hij egoïstisch was.’

‘Nee, Mercy. Hij was niet egoïstisch. Dat nooit.’

‘Née. Ik red het wel zonder hem. Het komt goed met jou en mij.’

Rhoda’s ogen vulden zich met tranen. *Niet wij, mijn lieve meid. Alleen jij.* Ze zou niet met haar dochter mee mogen gaan, dat wist ze zeker. ‘Mercy, schat. Er is iets wat je moet weten over Gideon.’

Mercy wendde haar gezicht af en kneep haar ogen stijf dicht. ‘Nee.’

‘Er was een reden dat hij is weggegaan.’ Een goede reden. Goed genoeg voor haar om ervoor te kiezen zich van haar kind te laten scheiden. Haar enige zoon. Om hem hier achter te laten in de hoop dat iemand hem zou vinden. Hem zou helpen.

‘Dat weet ik. Hij wilde geen leerjongen worden. Hij wilde niet werken. Hij was lui en egoïstisch.’ Mercy spoopte de woorden die haar waren ingefluisterd door de gemeenschap. Door Mercy’s eigen ‘échtgenoot’.

Woorden die Rhoda uit angst niet had durven noemen wat ze waren: smerige leugens. Nu stond ze op het punt allebei haar kinderen kwijt te raken, omdat ze nooit zou mogen blijven leven na dit laatste vertoon van opstandigheid.

Hoe had ze dat laten gebeuren? Hoe was het zover gekomen?

‘Nee, Mercy.’ Rhoda schudde haar hoofd. ‘Hij was niet lui. Hij was niet egoïstisch.’ *Hij was aangevallen. Hij was geslagen. Hij was bijna dood.* ‘Hij was—’

De pick-up kwam abrupt tot stilstand en Rhoda vervloekte zichzelf omdat ze te lang had gewacht met de waarheid. Het was te laat. Ze had haar dochter nog zo veel te vertellen en maar een paar seconden om dat in te doen.

‘Mercedes,’ fluisterde ze schor. ‘Je bent Mercedes Reynolds.’

Mercy’s ogen werden groot van verwarring. ‘Wat?’

Het portier aan de bestuurderskant ging open. DJ kwam eraan. *Seconden. Je hebt maar een paar seconden. Kies je woorden zorgvuldig.*

‘Je heet Mercedes Reynolds. Niet Terrill.’

Mercy fronste haar voorhoofd. ‘Ik begrijp het niet.’

‘Mijn ouders zijn Derrick en Ronnie Reynolds in Houston. Zoek ze op. Zij zullen voor je zorgen.’

‘Mama?’ Mercy’s vingers omklemden Rhoda’s zelfgemaakte jas. ‘Je praat wartaal.’

Maar het was géén wartaal. Voor het eerst sinds ze de leugens van een vreemde over een paradijs had geloofd, was wat ze zei logisch. Ze zette het recht. Nee, ze kon het nooit rechtzetten. Ze kon alleen maar de waarheid vertellen.

‘Je broer heet Gideon Reynolds. Je moet hem zoeken. Zeg tegen hem dat het me spijt. Zeg dat ik van hem hou.’ Haar ogen vulden zich opnieuw met tranen en ze knipperde ze weg zonder acht te slaan op waar ze vielen. ‘Ik hou van je. Voor altijd en eeuwig.’

Mercy’s lippen trilden. ‘Mama?’

‘Selena. Ik heet Selena Reynolds.’ Toen siste ze omdat de rug van Broeder DJ’s hand onzacht in aanraking kwam met haar kaak.

‘Stilte!’ donderde DJ. Mercy kromp ineen en kneep verstijfd haar ogen dicht, wachtend op de volgende klap. Maar DJ had geen problemen met Mercy, dus de klap bleef uit.

Rhoda ging met het puntje van haar tong over haar bloedende lip en keek DJ in zijn donkere ogen, maar ze zei niets. Zoals haar was geleerd.

DJ wierp haar een waarschuwend blik toe. ‘Geen leugens meer, Rhoda. Je hebt al genoeg ellende veroorzaakt voor één dag.’

Rhoda sloeg haar ogen neer naar het doodsbanige kind in haar armen. *Ze is een kind.* De gemeenschap beweerde dat Mercy een volwassen vrouw was, maar dat was ze niet. Rhoda’s dochter was een meisje van bijna dertien, gek van angst, maar te verslagen om terug te vechten. Emotioneel en lichamelijk. Mercy’s echtgenoot had haar geslagen en had haar zo ruw genomen dat ze was gaan bloeden. Telkens weer.

Mijn schuld. Allemaal mijn schuld. Ik had hem moeten tegenhouden.

Maar dat was een onmogelijkheid. Rhoda was niet in staat geweest een einde te maken aan de ruwe behandeling van haar eigen lichaam door de man, laat staan aan die van Mercy.

Ze waren bezittingen geweest. Niet meer dan dat.

‘Hou je je aan jouw deel van de afspraak?’ vroeg ze.

DJ knikte kort met een grimmige uitdrukking op zijn gezicht terwijl hij zijn armen uitstreekte.

Rhoda verstevigde haar greep op Mercy. ‘Ik draag haar wel,’ drong ze aan. Vervolgens slikte ze een gil in toen DJ haar opnieuw sloeg.

‘Hou op met moeilijkheden veroorzaken, Rhoda,’ gromde hij en hij trok Mercy uit haar armen.

Rhoda krabbelde naar de achterkant van de truck en zag kans één voet op de grond te zetten voor DJ haar terugduwde.

‘Hier blijven,’ blafte hij.

Ze kroop naar een zijkant van de truck zodat ze over de rand kon kijken. Mercy lag op het asfalt, opgerold in de foetushouding, en haar lichaam beefde zichtbaar. Wat had hij met haar gedaan?

‘Mercy?’ riep ze en ze hoorde de angst in haar eigen stem. ‘Mercy-’

Maar Rhoda’s kreet werd abrupt afgebroken toen DJ de ketting vastgreep die ze om haar hals droeg en er een ruk aan gaf, waardoor haar ademhaling werd afgesneden. In een reflex greep ze het medaillon dat aan de ketting hing en trok het weg van haar keel in een poging zichzelf de ruimte te geven om te ademen. Maar DJ trok nog harder en ze opende naar lucht snakkend haar mond.

Ze haatte de ketting. Haatte het medaillon dat eraan hing. Haatte het dat de man die haar had bezeten het op dezelfde manier gebruikte als DJ nu deed. Om haar onder controle te houden. Om haar te laten merken van wie de lucht was die ze binnenzoog. *Niet van mij*. Ze had al twaalf lange jaren niets te zeggen over de adem die ze binnenkeeg.

De ketting was geen sieraad. Het was een slavenband en ze droeg hem al veel te lang.

Iets scherp doorboorde haar huid voor het langs haar hals omhooggleed, onder de vervloekte ketting die steeds dieper in haar keel beet tot ze zwarte cirkels voor haar ogen zag dansen.

Ze vroeg zich af of dit het was. *Is dit de manier waarop hij me gaat vermoorden?*

Maar toen vulde een luid geknars haar oren en de ketting om haar nek hing slap. Ze zoog lucht naar binnen die brandde in haar keel en haar ene hand ging beschermend naar haar keel. De andere omklemde nog steeds het medaillon.

Tot het uit haar hand werd geplukt.

‘Hier blijven,’ gromde DJ. ‘Ik meen het, Rhoda.’

Maar Rhoda luisterde niet langer. Ze kroop naar de openstaande achterklep van de pick-up en liet zich op de grond zakken. Ze pakte de rand van de laadbak en zocht met onzekere benen een weg naar haar dochter.

DJ zat naast Mercy op zijn hurken en een van zijn grote handen rukte aan haar ketting. In zijn andere hand hield hij een betonschaar en hij was bezig de ketting rond Mercy’s hals door te knippen. Maar Mercy vocht niet om adem. Ze was zo slap als een lappenpop, weerloos in DJ’s wrede greep.

DJ kwam overeind en had nu beide kettingen in zijn hand. Rhoda dacht dat hij ze in de pick-up zou leggen, maar hij beende naar een stuk met gras en gebruikte de betonschaar om een ondiep gat te graven, waar hij de medaillons in gooide. Hij bedekte ze met aarde en legde de pol gras die hij had weggehaald terug, en stampte die aan tot het stuk grond er onaangeroerd uitzag.

Rhoda wankelde naar Mercy en liet zich op haar knieën naast haar dochter vallen. ‘Mercy? Zeg iets. Alsjeblieft.’

Maar Mercy bleef als bevroren liggen waar ze lag, nog steeds in de foetushouding. Rhoda keek wanhopig zoekend om zich heen, maar het parkeerterrein was verlaten. Niemand die haar kon horen. Niemand om te helpen.

DJ kwam terug met een van woede vertrokken gezicht.

‘Wat heb je met haar gedaan?’ wilde Rhoda weten. Het kon haar niet meer schelen wat hij zou doen om haar tot zwijgen te brengen. Ze kon alleen maar aan haar dochter denken, die ze op alle denkbare manieren in de steek had gelaten.

DJ glimlachte en die aanblik bezorgde haar de koude rillingen. ‘Ik heb tegen haar gezegd dat Broeder Ephraim onderweg is.’

De koude rilling ging over in verlamdende angst. ‘Is dat zo?’

DJ’s glimlach werd alleen maar breder. Toen haalde hij een pistool uit zijn jaszak.

Rhoda’s hart stond stil. Dit was het dan. Het moment dat hij haar zou ombrengen. ‘Nee. Niet waar zij bij is. Alsjeblieft.’

DJ lachte. ‘Je hebt een deal gesloten, Rhoda. Ik heb me aan mijn deel gehouden. Jullie zijn hier allebei. Weg van Eden.’ Hij hief het pistool, maar tot Rhoda’s afschuw richtte hij het op Mercy.

Rhoda wierp zich op haar kind. ‘Nee! Je hebt het beloofd!’

‘Ik heb beloofd jullie weg te krijgen. Ik heb nooit beloofd dat ik jullie in leven zou laten.’ Hij boog zich voorover en trok Rhoda weg van Mercy alsof ze helemaal niets woog.

Ze verwachtte een enorme knal, maar het enige wat ze hoorde was een zachte plop.

Geluidemper, dacht ze verdoofd. Hij was dit al van plan. Het is nooit zijn bedoeling geweest ons te laten gaan.

Mercy’s lichaam schokte en de helderrode vlek op de voorkant van haar jurk werd steeds groter.

‘Nee.’ *Nee, nee, nee.* Rhoda snikte en strekte haar hand uit naar haar

dochter, maar DJ hield haar net buiten bereik. ‘Mercy? Mercy, alsjeblieft. Doe je ogen open. Alsjeblieft.’

Mercy’s ogen flikkerden open. *Mama*. Haar lippen vormden het woord, maar er klonk geen geluid.

‘Zeg maar dag tegen mama,’ zei DJ spottend terwijl hij het wapen tegen Rhoda’s onderbuik drukte.

Rhoda’s lichaam schokte en een verscheurende pijn ontplofte in haar buik. Ze gilde, niet in staat de ondraaglijke pijn binnen te houden. Hoe kon het dat Mercy niet gilde?

Maar dat deed ze niet. Haar dochter lag vanaf de grond naar haar te staren. Ze haalde nog wel adem. *Ze leeft nog*.

‘Mercedes,’ bracht Rhoda uit. ‘Zoek Gideon. Gideon Reynolds.’

Mercy reageerde niet, ze bleef staren met een blik vol verwarring, pijn en doodsangst.

‘Hou je kop, Rhoda,’ snauwde DJ. ‘Ze gaat helemaal niemand zoeken. Ze gaat hier ter plaatse sterven. Net als Gideon heeft gedaan. Net als jij gaat doen.’

Rhoda schudde heftig haar hoofd. ‘Selena. Ik heet Selena. Niet Rhoda. Nooit meer.’

DJ haalde zijn schouders op. ‘Het zal wel.’ Hij probeerde haar overeind te trekken, maar haar knieën begaven het.

‘Ephraim zal je hiervoor afmaken,’ hijgde ze.

DJ lachte alleen maar. ‘Nee, dat doet hij niet. Dat doet hij nooit. Dat kan hij niet.’

Dat sloeg nergens op, maar Rhoda’s hersenen weigerden dienst en er was niet veel wat ergens op sloeg. ‘Waarom doe je dit?’

‘Omdat ik dat kan.’ Hij verstevigde zijn greep om Rhoda’s arm en sleurde haar naar de pick-up, hees haar op haar voeten en liet haar tegen de zijkant leunen. ‘Let op, Mercy.’

Hij drukte de loop van het pistool tegen Rhoda’s slaap. Dit was het dan.

‘Zeg maar dag, Rhoda,’ zei hij met humor in zijn stem.

‘Selena,’ bracht ze uit. ‘Als je me gaat vermoorden, wees dan in ieder geval zo stoer om mijn naam te zeggen. Seléna Réynolds.’

Hij grinnikte. ‘Dag, Rhóda.’

Let op, Mercy. Broeder DJ had het bevolen, dus gehoorzaamde Mercy zoals haar was geleerd. Ze keek toe terwijl een kreet in haar keel stokte. *Mama!* Maar haar moeder gaf geen antwoord, want haar moeder was er niet meer.

Dood.

Haar moeder was tegen de zijkant van de pick-up in elkaar gezakt met een gat in de zijkant van haar hoofd. Een ogenblik lang staarde ze naar Mercy met wijd opengesperde ogen.

Dood.

En toen tilde DJ het lichaam van haar moeder op, haakte zijn arm onder haar benen en gooidde haar over de rand in de laadbak van de truck. De laadbak waarin hij haar moeder drie keer had genomen sinds ze uit Eden waren vertrokken.

Het enige thuis dat Mercy ooit had gekend.

Haar moeder had niet eens geprotesteerd. Dat was de betaling geweest voor hun ontsnapping. Dat wist Mercy. Dat had haar moeder na elke keer tegen haar gezegd. Mercy had willen antwoorden, had tegen haar moeder willen zeggen dat het dat niet waard was, dat zij – Mercy – het niet waard was, maar ze was niet in staat geweest om iets te zeggen.

DJ was niet zachtaardig geweest, maar het was nog steeds beter dan... hij. Broeder Ephraim.

Mijn echtgenoot. De gedachte aan het woord alleen al deed haar huiveren. En hij was onderweg. Dat had Broeder DJ tegen haar gezegd. Ephraim zou haar hier vinden. Hij zou haar waarschijnlijk niet vermoorden. Al wenste ze dat hij dat wel zou doen.

Ze wenste altijd dat hij haar gewoon zou doden, maar dat deed hij nooit.

Broeder DJ veegde zijn handen af aan zijn broek en begon haar kant op te lopen. 'Kom mee, Mercy.'

Ze staarde alleen maar naar hem op, niet in staat iets te zeggen.

Hij boog zich voorover, pakte haar arm en dwong haar te gaan staan, maar haar benen leken wel spaghetti. Ze had pijn, overal. Haar buik brandde. Ze drukte haar hand tegen haar lichaam en staarde er toen verdoofd naar. Haar hand zat onder het bloed. *Ik bloed. Want hij heeft me neergeschoten.* Het leek wel een droom. Niet echt. Maar dat was het wel. Haar moeder was dood. *En ik bloed.*

'O, godver,' kreunde hij. 'Niet jij ook.'

Ze bleef staren. Ze had Ephraim dat woord wel eens horen gebruiken wanneer hij echt boos was. Maar nooit op zo'n terloopse manier als Broeder DJ zojuist had gedaan.

Hij begon haar mee te sleuren in de richting van de pick-up en plotse-ling drong tot haar door wat hij van plan was.

Hij gaat mij ook vermoorden. Hij is nooit van plan geweest een van ons te laten gaan.

Maar waarom had hij hen dan helemaal hiernaartoe gereden? Waar hier ook mocht zijn. Op het bord stond: BUSSTATION REDDING. Ze wist wat een bus was, maar hoewel ze de rest wel kon lezen, begreep ze niet wat het betekende.

Ze hadden uren gereden. *Waarom helemaal hiernaartoe komen om ons allebei te vermoorden?* Hij had op elk moment kunnen stoppen om hen aan de kant van de weg te vermoorden.

Hij speelde gewoon met ons, besefte ze. Hij liet haar moeder geloven dat Mercy vrij zou zijn. Haar moeder was zo hoopvol geweest... Nu was ze dood.

Mercy kneep haar ogen samen toen ze plotseling verblind werd door een fel licht. Een auto. Er was nog een auto verschenen en die hield zijn lichten op hen gericht.

‘Godver,’ vloekte Broeder DJ opnieuw. Hij hief zijn pistool en richtte dat op de felle lichten. Hij schoot één keer, maar liet zijn arm zakken toen blauwe lichten begonnen te flitsen boven de helderwitte koplampen. ‘Politie.’

Hij rende naar de auto en schoot ondertussen nog een keer op Mercy. Elke zenuw in haar been begon te gillen toen het schot haar midden in een kuit trof. Ze deed haar mond open om te schreeuwen, maar er kwam geen geluid.

Broeder DJ klom in zijn truck en stooft weg terwijl hij nog een laatste keer schoot. Maar de kogel miste haar en raakte het asfalt vlak bij haar hoofd. Steensplinters sprongen van de weg en ze voelde lichte, maar felle pijscheuten in de zijkant van haar gezicht.

En toen was het stil, het enige geluid dat nog klonk was het zachte gebrom van de auto die Broeder DJ op de vlucht had gejaagd.

Politie. Dat betekende agenten.

Die waren slecht. Ze zouden haar pijn doen. Haar slaan. Haar in de gevangenis gooien. Ervoor zorgen dat ze het daglicht nooit meer zou zien. *Als ze je ooit te pakken krijgen, zeg dan niets. Geef niets toe. Vertel hun nooit over de gemeenschap. Zeg nooit ‘Eden’.*

De dreigementen die ze duizend keer te horen had gekregen van haar leraren in de gemeenschap, wervelden als een tornado door haar hoofd en zorgden voor een stoot energie. *Ga weg.* Ze moest hier weg.

Ze hees zich op handen en knieën en begon bij de lichten vandaan

te kruipen. In de richting van het gras. In de richting van de medaillons die Broeder DJ had begraven.

Ze haatte haar medaillon. Maar ze had het nodig. Voelde zich... verkeerd zonder. Ze vond het vreselijk dat ze het nodig had.

Mama. Het medaillon van haar moeder lag daar ook. Wier lichaam in de laadbak van de pick-up van Broeder DJ lag.

Haar moeder, die geprobeerd had haar te redden.

De auto achter haar kwam geen moment in beweging. Er stapte niemand uit. Niemand riep een dreigement in haar richting. Niemand probeerde haar tegen te houden. Dus bleef ze kruipen.

Uiteindelijk raakten haar knieën gras en ze kon wel huilen. Ze had pijn. Zo veel pijn. De wereld begon te tolleren, maar ze bleef haar lichaam naar voren dwingen.

Nog een klein stukje. Een beetje verder. En toen zag ze het. Het stukje grond dat Broeder DJ had verstoord toen hij de medaillons begroef. Ze zakte ernaast in elkaar en klauwde aan de grond tot haar hand zich om de ketting sloot die Ephraïm zo vaak als wapen tegen haar had gebruikt.

Ze trok hem uit de grond en groef toen verder tot ze de tweede ketting vond. De medaillons waren bedekt met aarde, waaronder twee kinderen schuilgingen die in gebed geknield onder een olijfboom zaten, en dat alles onder de uitgespreide vleugels van aartsengel Uriël. Maar Mercy hoefde de gegraveerde beelden niet te zien. Die stonden permanent in haar geheugen gegrift. Net als de namen die op de achterkant van elk medaillon waren gegraveerd.

Miriam. Rhoda. De namen die ze in Eden hadden gekregen. Miriam was zo'n algemene naam dat haar moeder haar altijd Mercy had genoemd. Het afgelopen jaar had Mercy dat maar een wrede grap gevonden, want er was weinig mededogen voor haar en haar moeder. Maar die roepnaam was nu wel logisch. *Want ik heet Mercedes.*

Ze was niet Miriam. Ze was Mercedes. En haar moeder was Selena.

Behalve dat haar moeder dood was.

Haar ogen vulden zich met tranen. *Mama.*

Ze wist niet hoelang ze al op de grond lag terwijl de tranen over haar wangen stroomden. Maar toen het gegil van sirenes de stilte verscheurde, was ze te moe om in beweging te komen.

De politie kwam eraan en ze was te moe om in beweging te komen.

'Jongedame?'

Mercy lag opgerold op haar zij en ze worstelde om haar ogen open te

krijgen. Maar ze was zo moe. Zo moe. *Ik moet slapen.*

Handen raakten haar aan, draaiden haar op haar rug, en haar hersenen gilden dat ze moest vluchten. Maar ze kon zich niet bewegen. *Zo moe. Laat me met rust. Ik moet slapen.*

‘Shit,’ zei een mannenstem. ‘Ze is neergeschoten. Schotwond in haar onderbuik. Nog een in haar kuit.’

‘Haar pols is zwak,’ zei een vrouw. ‘Bloeddruk zakt. Laten we haar inladen.’ Een hand streelde haar gezicht. ‘Het komt goed, schat. We zullen je helpen.’

Mercy wilde haar geloven. Wilde dat zo vreselijk graag. Maar mensen hier hielpen je niet. Ze logen en zorgden dat je je waakzaamheid liet varen. En dan deden ze je pijn.

Maar Ephraim deed je pijn. Broeder DJ ook. En die hoorden erbij. Ze waren de gemeenschap. Ze hadden haar moeten helpen.

Wat deze mensen ook met haar gingen doen kon niet erger zijn dan wat haar eigen echtgenoot haar had aangedaan.

En als ze haar doodden?

Ze hoopte bijna dat ze dat zouden doen. Het zou een opluchting zijn.

Eerste druk oktober 2022

Oorspronkelijke titel *Say No More*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © 2020 by Karen Rose Books, Inc.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Arcangel

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5702 8

ISBN e-book 978 90 261 5703 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6207 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudig en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.